

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centraleta Girona: 972 18 64 00
Centraleta Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Santa Eugènia, 42. 17005
Redacció Barcelona: Tàpies, 2. 08001

Director: Xevi Xirgo i Teixidor.
Vicedirector: Carles Ribera.
Directors adjunts: Xevi Sala (Girona), Pepa Masó (Informació General), Joan Ventura (Informació Cultural), Lluís Martínez (Tancament), Jordi Grau (Formats Especials), Ramon Roca (L'Econòmic), Miquel Riera (Presència) i Joan Rueda (Informació Local).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Joan Armengol (Economia), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano (Política), Carles Sabaté (Societat), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultural), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Torns (Documentació), Antoni Dalmau (Tancament), Susanna Oliveira (Barçakids), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Gemma Busquets (Comunicació), Narcís Genís, Tura Soler, Xavier Castelló i Anna Puig (Comarques Gironines).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Gerència Comercial: Anna Maria Ribas.
Direcció Comercial: Eva Negre (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Maria Àngels Taulats (Setmanaris), Josep Sánchez (El 9) i Carles Gri (Serveis al Lector).
Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Marc Massot (Programari), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny).
Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch.
Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

LA POLÍTICA ALEMANYA
DEL PACTE

Toni Cruanyes

Periodista i analista
polític

EL TEMPS QUE FUIG

La gran coalició

Les campanyes electorals a Alemanya són més avorrides que a Catalunya, França o els Estats Units, entre altres raons perquè els rivals no s'insulten ni es llancen els plats pel cap. Els electors no entendrien una actitud agressiva durant la campanya, si la nit mateixa de les eleccions ja s'han d'asseure en una taula a pactar un govern del màxim consens. La tradició alemanya des de la Segona Guerra Mundial, el sistema electoral i el mateix tarannà d'Angela Merkel apunten que, malgrat la quasi-majoria absoluta obtinguda diumenge, els cristianodemòcrates han de buscar un soci de coalició. Ara són els socialdemòcrates els que tenen la paraula. L'SPD no només ha de pair ràpidament una derrota severa, sinó que ha d'escollir entre ser el soci minoritari de Merkel al govern, o quedar-se a l'oposició i intentar preparar una alternativa amb possibilitats de guanyar d'aquí a quatre anys. La batalla interna ha començat entre l'antiga guàrdia del partit que ja s'està repartint eventuais càrrecs de ministres i els més joves que aposten per construir ponts amb els partits més petits de l'esquerra (Els Verds i Die Linke) per intentar un assalt al poder amb un discurs renovat i alternatiu a les properes eleccions.

tan fàcil. Curiosament, la més gran victòria del seu partit en 20 anys podria acabar afeblint-la. Fer un executiu en solitari pot causar-li problemes per aprovar les seves iniciatives legislatives (la cambra alta del Reichstag està controlada per una majoria d'esquerres). I les opcions de completar el seu govern amb un altre partit són limitades. Descartada l'esquerra de Die Linke, molts en el seu partit tampoc no entendrien una coalició amb Els Verds. Precisament perquè entre la gent de Merkel n'hi ha molts que s'oposen al pla de la cancellera de tancar les centrals nuclears. Així que la cancellera està abocada a entendre's amb l'SPD. Si els socialdemòcrates s'hi avenen, reclamaran canvis substancials en el programa de Merkel, com ara l'establiment d'un salari mínim interprofessional, augmentar fins al 49% l'impost de la renda als que ingressin més de 100.000 euros l'any i suavitzar les polítiques d'austeritat a la zona euro. Igualment, haurà d'acomodar en el

seu govern una quantitat més gran de ministres socialdemòcrates que els liberals que ha tingut fins ara, ja que la proporció de vots de l'SPD és més gran. A més, a diferència de la gran coalició que Merkel ja va presidir entre 2005 i 2009, aquesta vegada els dirigents de l'SPD aniran amb peus de plom per evitar que la cancellera no acabi cremant-los, la qual cosa portarà necessàriament més inestabilitat al govern.

SEGONS COM MOGUI LES SEVES FITXES els propers dies, Merkel podrà refermar el seu lideratge en el govern o no. Una coalició l'obligarà a virar el rumb de les seves polítiques cap al centre. Però això no és greu. Fins ara Merkel ha demostrat ser especialment versàtil en les seves idees. Ha canviat d'opinió sobre temes tan diferents com ara l'energia nuclear, els impostos als més rics i el matrimoni homosexual. En canvi, l'escenari menys desitjat per la cancellera és un govern en solitari i en minoria al Bundestag. Això reforçaria el paper dels sectors més dretans del seu partit (especialment els socis bavaresos de la CSU), que podrien amenaçar de no votar algunes de les iniciatives més centristes de Merkel. O, fins i tot, podrien determinar la política europea de Berlín si se senten amenaçats per l'euroescepticisme creixent en sectors conservadors i liberals d'Alemanya. Fins ara, Merkel ha sabut liderar governs de coalició en què ella exercia d'àrbitre entre diferents partits. Aquesta és la paradoxa del resultat electoral alemany: potser ara que tindrà més diputats, ho tindrà més difícil per mantenir la seva autoritat.

La més gran victòria del seu partit en 20 anys podria acabar afeblint el seu govern

I PEL QUE FA A MERKEL, tampoc no ho té

La festa

Maria Mercè Roca

Espectadora

Demà hi ha els Bertrana, uns premis que els gironins –i les gironines també, és clar– esperem amb delit perquè ens hi retrobem amb els amics i coneeguts després de l'estiu i ens alegrem de veure'ns. (A més, enguany els premis són solidaris, perquè recolliran diners dels assistents per al Banc dels Aliments: estic segura que les donacions seran un èxit). Per anar a la Nit dels Bertrana –que abraça el premi Bertrana, el Palol, el Carles Rahola, el Cerverí, el Muntaner i el Lletra–, ens mudem una mica i tot, per fer més goig, perquè als Bertrana s'hi senten sempre els discursos més abrandats, més independentistes, més compromesos. No cal dir que la nit és tot un acte de defensa i d'amor al país, a la llengua catalana, a la cultura que s'hi expressa i als creadors que la cultiven. Però no us penseu que això ve

En els dies que vivim, la història del naixement dels premis Bertrana ens fa de mirall

d'ara: el premi Bertrana ja va néixer reivindicatiu en una època –el 1967– en què era una proesa ser-ho; de fet va néixer, per subscripció popular, perquè els gironins van voler respondre amb un premi de novel·la en català al menyspreu cap a la nostra llengua de l'Ajuntament gironí franquista, que va crear un premi en què s'excloïa les novel·les escrites en llengua catalana. En els dies que vivim, la història del naixement dels premis Bertrana ens fa de mirall. L'esperit dels gironins que es van mobilitzar l'any 1967 és el mateix esperit dels catalans que aquests dies ens manifestem, ens mantenim fermes, no ens espantem i ens donem les mans al llarg de tot el país. I ho fem amb els nostres fills, és clar, i els ensenyem a estimar la pàtria i la llibertat amb coratge i respecte. Però el millor d'aquest esperit, el dels gironins del Bertrana de fa 46 anys i el dels catalans d'avui, el millor, dic, el que ens dona sentit i força, és que tot això ho fem com una festa, amb el cor bategant, amb l'alegria tranquil·la que ens dona la raó, i que l'endemà, els que poden, els que en tenen, s'aixequen aviat i se'n van a la feina.

LA PUNXA D'EN JAP

Joan Antoni Poch

